

VERHAAL A

Herfstwandeling

Ik pakte het potlood uit mijn penetuitje. Met tegenzin noteerde ik een herfstwandeling voor volgend jaar.

Niet veel later liftte ik mijn plakkerige schoenen over de grijze stoep, op weg naar de morgen. Helaas, de zomer was weer te snel verstreken. De nachtelijke secondes verstreken ook. Een tikkeltje langzaam, want ik liep door een achenebbisj buurt. De oude telegraafpaal waakte als wachter over een ontwakend Amsterdam. De banketbakker lonkte en de broodmachine ronkte. De herfstbollen lagen voor het grijpen in een ballenbak vol lekkernijen. Het was een traktatie tegen de kater, en gaf een ontwapenend effect op de dronk.

Dus liep ik door de bufferzone tussen stad en sprookjesachtig bos. Roodoranje bladeren bekleedden de bospaden. Best aangenaam, zo'n verenkleed dat je brein nog heel even behoedt voor de zomerse verlatingsangst.

Die herfst, die bleek zo gek nog niet, dus overpende ik het lood.

VERHAAL B

Het binnendringende zonlicht zou sprookjesachtig kunnen zijn, maar vandaag mag het de tering krijgen. Ik kreun overeind, vis een gescheurde broek en een plakkerig verenkleed uit de verkleedkist en strompel naar de andere kamer. Aron zit als een telegraafpaal kaarsrecht overeind in bed en kijkt me verwilderd aan. Moos ligt nog te ronken. Tussen hun identieke achenebbisj Ikea-bedden bevindt zich een met bierblikjes, krokante sokken en pizzakorsten bezaaide bufferzone. Een stinkende satanische ballenbak.

“Broodje halen?” Aron knikt, staat op en grist een schimmelig penetuitje vol kutwiet mee – het enige dat onze door Ajax-misère en copieuze hoeveelheden ketamine ingegeven kater kan verzachten. Junkies met verlatingsangst.

We sleuren ons naar de banketbakker. Die staat als een wachter pal voor zijn deur en kijkt me argwanend aan. Plotseling achter me een doffe dreun. Aron ligt bewusteloos op de stoep. Ik forceer een quasi-ontwapenende grimas: “Two hemkeesscroissants please.”

VERHAAL C

Verwachtingen

Toen hij stomdronken die telegraafpaal had geramd, verloor hij zijn strandwachtbaan. Hij hield er geen kater aan over, want vacatures genoeg. Hij kon beginnen als banketbakker, maar wilde liever wachter blijven. Dat werd hij bij de ballenbak van Ikea in een achenebbisj buurt. Hij moest een bufferzone aanhouden tussen de spelende kindertjes en de scheurende winkelwagentjes en als er een peuter werd overvallen door verlatingsangst troostte hij het schepseltje met een penetuitje of ander snuisterijtje. Soms viel hij in als nachtwaker. Ook toen zij zich had laten insluiten en in zijn ballenbak lag te ronken. Ze was ontwapenend en haar geel-zwarte jurk deed hem denken aan het verenkleed van de wielewaal. Zij was brugwachter. Het was dan ook een sprookjesachtige ontmoeting. Zij hadden op elkaar 'gewacht', zo leek het. In blijde verwachting solliciteerden zij naar de functies van bos- en vuurtorenwachter op Vlieland.

VERHAAL D

Waarde Mamzelle Bontebal van den Penetuitje!

Zojuist bracht een postduif – die niet vooraan stond toen hij z'n mottige verenkleed kreeg toebedeeld – Uw missive over een verre van sprookjesachtig tête-à-tête met de banketbakker. Als trouwe wachter van Uw welzijn en zielenheil bid ik dat dit rendez-vous niet uitmondt in een hernieuwde aanval van verlatingsangst.

Neemt U bij een volgend bezoek aan de ballenbak toch een royale bufferzone in acht! Of kies een minder achenebbisj ambiance ... En mag ik erop attenderen dat Uw notoir ontwapenende glimlach grofstoffelijker lieden mogelijkerwijs op het verkeerde been zet?

Hier weinig nieuws, buiten een treffen met een zich plotsklaps openbarende telegraafpaal, die de kater veroorzaakt door een in absint gedrenkte namiddag onverwijld verjoeg. Men zegt dat ik nog niet genezen ben van mijn zucht naar ronkend slaapwandelen.

Ondertussen verblijf ik, met nederige groet,
Uw Adrianus (Aatje) P. (dominee in ruste)

VERHAAL E

Vroeger: die droom: banketbakker worden. Sprookjesachtige taarten maken, als Abel. Zijn penetuitje vol kleuren, zijn tekenboek vol 2D-heerlijkheden.

Nu: zijn leven: zo... achenebbisj. Heerlijkheidloos. Hij was wachter. Niet van beroep – hij deed het. Wachten. Continu. Op de onvermijdelijke kater van morgen. Op het ronkende gezoem in zijn oren zodra hij de club verliet. Verder kon hij niet kijken. Daar was het donker.

Hij wachtte op: een bliksemvanger, een telegraafpaal in zijn verlaten veld. Hij wachtte op... iemand. Stelde zich voor hoe diegene op hem af liep, in een jas zo gegoten als een verenkleed, een lach als een kind in een ballenbak. Hoe die hem ontwapenende, alsof hij een echte wachter was. De bufferzone doorbrak waar niemand doorheen mocht (*king's orders* – nou ja, verlatingsangst's orders). Zijn bajonet voorzichtig van hem afpakte, wegslingerde, zijn gezicht beetnam en hem bekeek. Zijn bliksem ving. Zijn heerlijkheid zag.

VERHAAL F

De banketbakker haalde zijn pijp uit een versleten penetuitje en stak hem op, de kater die zijn gezicht tekende verhullend achter een flinke rookpluim. Hij liep altijd dezelfde weg, om half vier 's ochtends, langs de rand van een bufferzone die zijn woonwijk van de heidevelden scheidde. Gewoonlijk trof hij halverwege zijn wandeling de duif, die steevast op dezelfde telegraafpaal zat te ronken, zijn snavel in zijn verenkleed verbergend, als een kind met verlatingsangst dat de ballenbak niet in durft omdat zijn ouders hem dan misschien vergeten. Ontwapenend vond de banketbakker het, zoals die duif zijn route markeerde als de gevederde wachter van zijn dag. Sprookjesachtig ging hij ervan uit dat het dier iets magisch vertegenwoordigde, dat het hem ook her- en erkende. Maar vandaag zat die verdomde achenebbisj er niet. De banketbakker doofde zijn pijp en keerde terug huiswaarts. Zonder duif geen roomsoezen.

VERHAAL G

De kater als gevolg van de surrealistische ervaring met het schuimkanon en de ballenbak gisteren, maakte dat David zijn zelf gecreëerde bufferzone tot de banketbakker vandaag negeerde. Die bufferzone, een thuisloze die als de wachter bekend staat, leunde buiten zoals gebruikelijk tegen zijn telegraafpaal.

Zijn eigen fysieke bufferzone, zoals zijn ex de zwembandjes boven zijn heupen noemde, leken verlatingsangst te hebben, geen sportschool of dieet had ze doen slinken. In tegenstelling tot zijn ex, die abrupt hun ooit sprookjesachtige relatie had verlaten.

Zodra David schoorvoetend de drempel over ging begonnen al zijn zintuigen te ronken en de drugs van de vorige avond maakten dat zijn gedachten aan de tompoezen zacht landen in het verenkled van zijn hersens.

Het wisselgeld van de banketbakker stopte hij nonchalant in het achenebbisj penetuitje van de wachter. Deze steekpenning werkte ontwapenend op zijn schuldgevoel, de tompoezen smaakten nog beter.

VERHAAL H

Sinds mensenheugenis wordt Anna, de woest aantrekkelijke vrouw van banketbakker Simon, verteerd door verlatingsangst. Begrijpelijk: op zekere dag haalde haar drankzuchtige moeder, met een flinke kater (opgelopen in 't sjofele buurtcafétje) haar op van de ballenbak. Op weg naar huis ramt haar auto met 90 km per uur een weliswaar sprookjesachtig ogende maar niet meegevende telegraafpaal; moeder op slag dood. Anne komt vrij, met de spreekwoordelijke schrik, waarin zij sindsdien is gehuld, als het verenkleeft van een bang vogeltje.

Ten einde raad raadplegen Simon en Anna Dirk de Wachter. Alleen hij zou nog de bufferzone tussen Anna's waan en werkelijkheid kunnen slechten.

Het wérkt!

Als een bom valt Anna op het penetuitje waaraan Dirk ontspannen staat te frommelen. Maar ach, zij ziet die aan voor een ronkende gitaar en de ontwapenende Belgische psychiater zèlf, voor *lookalike* Nick Cave.

Acchenebisj! Nu lijdt Simon aan verlatingsangst...

VERHAAL I

Kleurenschild

Achenebbisj, kind in de ballenbak. Met je ontwapenende glimlach, je armen wijdopen, klaar om alle kleuren bij elkaar te rapen in je armen te houden tegen je lijf te drukken. Neem ze mee in een penetuitje, trek ze als een zwaard uit de schede en kleur alles in. Rood, geel, paars, groen, oranje, blauw, roze. De bufferzone tussen jou en de volwassenheid, waar het sprookjesachtige wereldbeeld voorgoed plaatsmaakt voor die constante stroom elektromagnetische berichten via een telegraafpaal binnen denderend moeders vertelstem verdrinkend. Geen gelaarsde kater, geen ronkende wachter voor het kasteel van de slaper, geen banketbakker die peperkoekmannetjes tot leven wekt, alleen het verenkleed van Vrouw Holle, reeds besmeurd met pek. Achenebbisj, verlatingsangst is je vergeven, grijp je vast nu je nog kan, graaf je in onder de plastic ballen – een schild dat de tijd nooit af kan breken – en onthoud de kleuren.

VERHAAL J

De kinderen krijsen wanneer ze de auto uitkomen. “Kop houden! Anders niks van de banketbakker!” Roept Gijs. Directe stilte. Gijs tuurt vooruit: "*Linnaeushof*". "*Voor sprookjesachtige uitstapjes!*" Zucht... Zijn kater kan dit niet aan. Hij komt binnen, gaat bij de reeds drinkende en ronkende ouders zitten en stuurt zijn kinderen naar Olivier's moeder. Deze maand is zij aangesteld als wachter, waarin ze bufferzone en tevens telegraafpaal vormt tussen ouders en kinderen. Met breed-gespreide armen houdt ze ieder kind tegen wat voorbij het verenkled probeert te rennen, zelfs diegenen met verlatingsangst. Het schenkt ouders de welkome rust. Tegenovergesteld hieraan is de ballenbak, waar alles een potentieel wapen blijkt, zo ook een vol penetuitje...

SMAK!

In het gezicht van Sophietje! "*Achenebbisj!!!*" Een Joods jongetje snelt toe en geeft haar zo'n ontwapenende pakkerd dat alle ouders zich achter de oren krabben: “Wat zijn we eigenlijk aan het doen...?”

VERHAAL K

Rollenspel

Met een enorme kater wordt Berend, overdag banketbakker, wakker. Hij had zo liggen ronken dat hij wakker schrikt. Cleo slaapt nog. Gister was geen leuke avond. “Dit rollenspel is een fiasco!”, zei ze na de zoveelste ruzie. “Jij bent de wachter, ik de prinses, niet andersom!” “Wij zijn te verschillend”, zuchtte Berend. “Ik wil een Perzisch tapijt, jij een verenkleed. Ik houd van gezellige rommel, jij wil alles opruimen. Dan is er toch geen greintje gezelligheid? Sorry, maar een telegraafpaal in een bufferzone heeft nog meer emotie dan jij. Op de foto’s leek je sprookjesachtig. Dat vond ik ontwapenend. Maar waag het niet mijn *man cave* ‘achenebbisj’ te noemen. Ik weiger er een ballenbak van te maken!”, en hij gooide haar penetuitje tegen de muur. Zachtjes sluipt Berend uit bed, krabbelt iets met ‘verlatingsangst’ op een post-it en gaat naar zijn volgende tinderdate.

VERHAAL L

Mijn gekke baas

Daar sta ik dan... Bij de telegraafpaal. Ik probeer mijn baas te bereiken, omdat ik een kinderfeestje ga organiseren voor de zoon van mijn baas, de banketbakker. We gaan naar de ballenbak en wil een sprookjesachtig thema organiseren. Mijn baas neemt eindelijk op ondanks zijn heftige kater. Ik hoor hem ronken. Mijn baas is gek, dat komt omdat hij last heeft van verlatingsangst. Hij heeft zelfs een wachter ingehuurd, omdat hij zich te eenzaam voelt. Of..., omdat zijn ex vrouw, een rare is. Het is goed dat ze allebei in een bufferzone wonen. Ik ging langs bij mijn baas. Wat een achenebbisj! Hij heeft in zijn kamer een verenkleed... Weet niet hoe die vogels zijn neergeschoten, maar ze waren sowieso ontwapenend. Ik liep in zijn woonkamer, zag op tafel, een penetuitje liggen. Je raadt nooit wat daar in zat... Namelijk